

စေတနာ (နတ်ဆိုး)

စွန့်စေ့စွဲ

ည

စုန်းထုတ်တဲ့ ည (စ/ဆုံး)

ညောင်သာရွာ ... ပဲခူးရိုးမ အရှေ့ဘက် ကပ်ရပ်လေးပါပဲ။ မြို့နဲ့လည်း အလှမ်းဝေးတယ်။ တောင်ယာနဲ့ မှိုရှာ မျှစ်ချိုး မီးသွေးဖုတ်တဲ့ အလုပ်ပဲ တစ်ရွာလုံးလိုလို လုပ်ကြတယ်။ ရွာလို့ သာ ပြောရတာ တကယ်တော့ တဲစုသာသာ လေးရယ်။ အိမ်ခြေ ၄၀ မပြည့်တပြည့် ရွာ တန်းရှည် ရွာလေးပေါ့။

ကျေးလက်ကျန်းမာရေး ဆေးခန်း နဲ့ထွီ။ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဟေ့ဆိုရင် ရိုးရာ ဆေးမီးတိုနဲ့ ကု။ အသည်းအသန်ဟေ့ ဆိုရင် ဆောင်ပုခက်နဲ့ ၂၅ မိုင်လောက် ဝေးတဲ့ မြို့ကိုထမ်းပြေးပဲ။ လမ်းတစ်ဝက်တင် ပြန်လှည့်လာရတဲ့ မသာတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ အဲဒီလောက် ခေါင်တာ။ အဓိက ဒုက္ခပေးတာက ငှက်ဖျား။ အဲဒီ ငှက်ဖျားဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း တစ်ရွာလုံးနဲ့ အမျိုး စပ်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ မွေးစကနေ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေထိ ငှက်ဖျားရှိဆိုပဲ။ ထားပါတော့ အခု ပြောချင်တာက ငှက်ဖျားရောဂါ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်လေး တစ်ခု အကြောင်းပါ။ ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ၄ နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ညောင်သာရွာ မှာ တော့ အခုထိ စမြို့ပြန်ကောင်းတုန်း ဖြစ်ရပ်လေး။

ဇာတ်လမ်းအစက ဒီလိုဗျာ ... တုတ်ကြီးနဲ့ မညို အိမ်ထောင် ကျတာ ဖြစ်ရုံရှိပြီ။ သားသမီးကတော့ မထွန်းကား သေးဘူး။ တုတ်ကြီးက မညို

ထက် အသက်နှစ် ပိုကြီးတယ်။ မညီအသက်က ၂၅ပေါ့။ ယောက်ျားက မီးသွေးဖုတ်တယ်။ ရာသီချိန်ဆို ငွေယားလေး အတန်သင့် အဆင်ပြေတာပေါ့။

မညီကလည်း အငြိမ်မနေဘူး။ တောထဲသွားပြီး မှိုရှာ မျှစ်ချိုး စားလို့ ရတာ အကုန်ဆွတ်ပေါ့။ တစ်နေ့ တုတ်ကြီး မီးသွေးဖိုကနေ ပြန်အလာ အိမ်ရောက်တော့ တဟင်းဟင်းနဲ့ ညည်းနေတဲ့ မညီကို တွေ့လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ငှက်ဖျား တက်ပြန်ပြီ ထင်ပြီး "မညီရေ ငှက်ဖျား ထပြန်ပြီလား နန္ဒင်းလုံး သောက်ပြီး ဆောင်ခြုံ ကွေးနေလိုက် ငါ ထမင်းအိုး တည်ထား လိုက်မယ်" ဟု ပြောလိုက်ပြီး နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ဘက် ဆက်အသွား" ဟဲ့ မသာကောင် ငှက်ဖျားထတာ မဟုတ်ဘူး ငါ နင့်မိန်းမကို မကျေနပ်လို့ ဝင်ပူးနေတာဟဲ့" ဆိုတဲ့ သူ့မိန်းမအသံ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမအသံ ကြားလိုက် ရပါလေရော။ တုတ်ကြီး ပြာပြီလေ။ ဟုတ်တယ် ပြာဆို သူ့ဘဝမှာ ဒါပထမဆုံး ကြုံဖူးတာပဲ။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ မီးသွေးဖုတ်ဖို့ ထင်းခုတ် ဘာခုတ် လုပ်နေတုန်းက တောခြောက်တာတွေ သရဲလိုလို ဘာလိုလိုတွေတော့ ကြုံဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ဝင်ပူးတာမျိုး မကြုံဖူးတော့ တုတ်ကြီးပြာတာ အဆန်းလား။ တုတ်ကြီး တစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ကတုန်ကယင်နဲ့ မေးရှာတယ်။ "ဘာ ... ဘာ ... ဘာလို့ ဝင်ပူးတာလဲ ဟမ်"

"မကျေနပ်လို့ ဟေ့ မကျေနပ်လို့ "

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကျေနပ်အောင် ဘာလုပ် ပေးရမလဲ ဟင်"

"ငါ့ကို ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးပြီးတော့ တောင်းပန်မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်" တုတ်ကြီး တင်းသွားပြီလေ။ ဟုတ်တယ် သူတို့ လင်မယားတောင် မှိုလိုလို ချဉ်ပေါင်ကြော် လိုလိုနဲ့ နှစ်ပါးသွား နေရတာ။ ခု

တော့ ကြက်သားဟင်း ချက်ကျွေးရမယ် ဆိုတော့ တင်းပြီ။ ဒါပေမဲ့ တုတ်ကြီးက လူလည်။ လည်လို့ လည်း တောင်ယာမခုတ်ဘဲ ငွေရလွယ်တဲ့ မီးသွေးဖုတ် နေတာသာ ကြည့်တော့။ စိတ်ထဲက တင်းသွားပေမဲ့ အချို့သတ်ပြီး "ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ရွာထဲသွားပြီး ကြက်သွား ရှာလိုက်ဦးမယ် ခဏစောင့်နော်" ဆိုပြီး ရွာထဲ သုတ်ခြေတင် ပြေးပါလေရော။ ကြက်ရှာတယ်လို့ တော့ မထင်နဲ့ ကြက်ဆိုတာ မြို့မှာ သာ ပေါတာ ရွာမှာ အရှားသားလေ။ (တောင်တွေ၊ မြောက်တွေ၊ မတွေနဲ့ ဟင်းချက်စားတဲ့ ကြက်ကို ပြောတာ။ ဟုတ်တယ် မြို့မှာ က ဈေးထဲ ပြေးဝယ်လိုက်ရုံ။ ရွာမှာ က လိုက်ဝယ်လည်း ရောင်းချင်မှ ရောင်းတာမျိုး) တုတ်ကြီး ပြေးတာက တိုင်းရင်းဆေး ဆရာလို စုန်းကူနတ်ကူ လိုလို ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဆရာညဏ်ဆီကို ပြေးတာ။ ဆရာညဏ် ဆိုတာက သူတို့ ရွာတင်မဟုတ် ဒီတောင်ခြေတစ်ကြောလုံးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆေးဆရာ။ ဗေဒင် ယတြာလေးကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရသေး။ ရိုးရိုးအဖျားတင် မဟုတ် ပယောဂလည်း ကြုံရင် ကြုံသလို ကုလိုက်သေးတယ်။ သူကုလိုက်လို့ သေသွားတဲ့ မသာတွေလည်း သူ့ဘာသူတောင် မမှတ်မိ။ အဲဒီလောက် အစွမ်းထက်တာ။ ဒါဖြင့် ဘာလို့ လူတွေက ကုနေ ကြတာလဲလို့ မေးစရာရှိမယ်။ ဟုတ်ကဲ့ သူနဲ့ မကုလည်း ဒီတိုင်းပဲ အသေခံရုံ ဆိုတော့ ရလိုရငြား အားကိုး ကြရတာပဲ ဆိုပါတော့။ တုတ်ကြီး ဆရာညဏ်အိမ်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး "ဆရာညဏ် ဆရာညဏ် လုပ်ပါဦး ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဝင်ပူးနေလို့ "

"ဟေ ဘာဝင်ပူးတာတုံး သရဲလား၊ ဖုတ်လား၊ စုန်းလား" ပေါ့ ဟုတ်သား သူထူပူပြီး ဘယ်သူ ဝင်ပူး တာလဲတောင် မမေးခဲ့ရ။ "ကျုပ် မမေးခဲ့ရဘူး ဆြာ၊ ကြာပါတယ်ဗျာ ရောက်မှ သာ မေးတော့၊ သေချာတာ ကတော့ ကျုပ်မိန်းမအသံ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမအသံကြီးဗျာ"

"ဟုတ်ပြီလေ ဒါမျိုးက မခက်ပါဘူး။ မင်းမိန်းမ ဘာမှားခဲ့လို့ ဝင်ပူး

တာလဲ မသိဘူး၊ ရောက်မှ မေးပြီး သူကျေနပ်အောင် တောင်းပန်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ"ဟု ဆရာဉာဏ်က ပြောလိုက်ရာ တုတ်ကြီးက "ဟာအဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး မတောင်းပန် ချင်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်နှယ် တင်တင်စီးစီး သူ့ကို ကြက်သား ချက်ကျွေးရမယ် ဆိုပဲ၊ ကိုယ်တောင် ချက်မစားနိုင်တာ " "ပြီးတော့ ကျုပ်လာတာက အဲဒါကို မကျေနပ်လို့ ဆရာ ဉာဏ်ပညာစွမ်းနဲ့ ဆုံးမခိုင်းမို့ လာတာဗျ"

ဟိုက် ခက်ပြီ ကိုယ်က အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်းဆရာ အစစ်ကြီး မဟုတ်။ တတ်ယောင်ဝါး စားကောင်း သောက်ကောင်း လျှောက်ရမ်းကု နေတာ။ ခုတော့ မထူးပါဘူး လိုက်မသွား လျှင်လည်း တုတ်ကြီးက လျှောက်ပြောလို့ သူ့စားပေါက် ပိတ်သွားနိုင်သည် ။

"အေးအေး ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း ခုလိုက်ရတာပေါ့" လို့ ခပ်တည်တည်ပင် ဆရာဉာဏ်က ပြောလိုက်သည် ။

ထို့နောက် သူသွားလေရာ ဆောင်သွားသည့် ဆေးလွယ်အိတ်ကို ယူပြီး တုတ်ကြီးအိမ် ရှိရာသို့ သွားလေရာ တုတ်ကြီးမှာ ဆရာဉာဏ် အားကိုးဖြင့် ခေါင်းမော့ ရင်ကော့လို့ ။ တုတ်ကြီးအိမ်သို့ ရောက်လေသော် မညို တစ်ဖြစ်လည်း ဝင်ပူးသူ ပွဲကြမ်းကာ ဆူညံနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူများမှာလည်း စုစုစုဖြင့် တုတ်ကြီး အိမ်ရှေ့တွင် ရောက်နေလေပြီ။ ဆရာဉာဏ်တို့ နှစ်ယောက် အိမ်ထဲ ဝင်လေသည် နှင့် နောက်ကနေ လိုက်ဝင် လာကြလေသည် ။

"တုတ်ကြီးဆိုတဲ့ ကောင် နင့်ကိုယ်နင် လည်လှပြီ ထင်နေလား၊ ငါ အကုန်သိတယ်ဟဲ့ နင်ကြက်မဝယ်ဘဲ ဆရာသွားခေါ်တယ် ဆိုတာ ဟင်းဟင်းဟင်း၊ နင်အားကိုးတဲ့ ဆရာ ဘယ်လောက် စွမ်းလဲ ကြည့်မယ်ဟဲ့ ပြီးမှ နင့်မိန်းမကို ရူးအောင် လုပ်ပလိုက်မယ် ဟွင်းဟွင်း" ဟု ဆီး၍

ပြောလေရာ ဆရာဉာဏ်မှာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။ ဆရာဉာဏ်လည်း သူတကယ် မနိုင်ဘူး ဆိုတာ သိ၍ နံဘေးမှာ လူများ အား "ဘာကြည့်နေတာလဲ ချုပ်ကြစမ်း ဒင်းကို၊ ပြီးမှ ငါဆုံးမပြမယ်" ဟု ပြောလေရာ တုတ်ကြီး အပါအဝင် လူလေး ငါးယောက် ဝိုင်းချုပ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်ကြလေ၏။ ကြိုးတုပ်ပြီးသော် "ဆရာဉာဏ်က အိမ်ဦးခန်းတွင် ထိုင်၍ "ကဲ ငါ့ရှေ့ခေါ်ခဲ့စမ်း ဒင်းကို"

"ကဲ နင်ဘယ်သူလဲ မှန်မှန်ပြော" ဟု ဆရာဉာဏ် အမေးကို "နင်က ဘာကောင်မို့ ပြောရမှာ လဲ" ဟု ပြန်ပက်လေ၏။ ဆရာဉာဏ်လည်း နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ဉာဏ်သုံးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးကာ "ကောင်းပြီ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ နင်ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ငါ့ကို ပြော၊ ဒါမှ ငါတို့ က နင့်ကို ဘာလုပ် ပေးနိုင်မယ် ဆိုတာ သိမှာ ပေါ့" ဟု အချို့သတ် မေးလေမှ "ငါက စုန်းဟဲ့။ စုန်းတောင် ရိုးရိုး အောက်တန်းစား စုန်း မဟုတ်ဘူး၊ တိမ်ညွန့်စားတဲ့ စုန်း" ဟု ဖြေလေသည် ။

"နင် ဘာမကျေနပ်လို့ ဝင်ပူးတာလဲ"

"ဒီကောင်မပေါ့ ငါတွေ့ထားတဲ့ မှီကျင်းကို ဝင်နုတ် သွားတာလေ ငါ့ဖို့ ဟင်းစားတောင် မချန်ခဲ့ဘူး၊ ကောင်မ လူပါးဝတာလေ" ဟု ပြောလေသည် ။

ဆရာဉာဏ်က "နင့်အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"ငါ့အသက်က ၃၂နှစ် အသက်ငယ်လို့ ပညာနှုန်းမယ်တော့ မထင်လိုက်နဲ့ စုန်းသက် ကလည်း ၃၂နှစ်ပဲ၊ ငါက ဝမ်းတွင်းစုန်းဟဲ့ ဟင်းဟင်းဟင်း" ဟု ဂုဏ်ယူလေသော အသံဖြင့် ပြောလေ၏။

"အေး သူမှားတယ် ဆိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ် သူ့ကိုတော့ မနှောင့်ယှက် ပါတော့နဲ့ ပြန်ထွက်ပေးပါ" ဟု ဆရာဉာဏ်က ပြောလေသ

ည် "

မထွက်နိုင်ဘူး ငါစားချင်တာ မကျွေးမချင်း သေတောင် မထွက်ဘူး" ဟု ပြောလေရာ ဆရာဉာဏ်လည်း တုတ်ကြီးအား ကြည့် လိုက်လေ၏။ တုတ်ကြီးက ပခုံးတွန့်၍ ခေါင်းခါ ပြသည် ကို မြင်လေရာ "ဒုက္ခပဲ ငါတော့ ဒီစုန်းမကို ငါ့ပညာဖြင့် ထွက်အောင် မလုပ်နိုင်လျှင် အရှက်တော့ ကွဲတော့မည်ဟု တွေးပြီးသကာလ။ ဆရာဉာဏ် ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြုံးလိုက်ကာ ...

"ဟဲ့ ကောင်မ သူတို့ က နင့်ကို မကျွေးနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ နင် ထွက်မလား မထွက်ဘူးလား" ဟု ငေါက်လေရာ ...

"မထွက်ဘူး သေတောင် မထွက်ဘူး"

"ကောင်းပြီလေ နင်မထွက်လည်း ငါ့ပညာစွမ်းနဲ့ ထွက်အောင် လုပ်ရမှာ ပေါ့ ဟင်းဟင်းဟင်း"

ထို့နောက် ဆရာဉာဏ်က ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေသော လူတွေဘက်သို့ လှည့်၍ "ကဲ ငါ့ပညာနဲ့ ဒီစုန်းမကို ဆုံးမရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပညာထုတ်သုံးတဲ့ အချိန်မှာ ဘေးလူတွေ ကြည့်လို့ မရဘူး။ ဒီတော့ ဝိုင်းအပြင် ထွက်ပေးကြပါ" ဟု ပြောလေရာ လူအများ လည်း ခေါင်းညိတ်၍ မထွက်ချင် ထွက်ချင်ဖြင့် ခြုံပြင်သို့ ထွက်သွားကြ ကုန်လေသည် ။ အိမ်ထဲတွင် သူနှင့် တုတ်ကြီးသာ ကျန်လေသော အခါမှ ဆရာဉာဏ်က "တုတ်ကြီး ငါနားလာစမ်း" ဟု ခေါ်လိုက်ကာ တုတ်ကြီးအနား ရောက် လာလေလျှင် နားနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် ပြောလေ၏။ တုတ်ကြီးက

"ဟာ ဖြစ်ပါ့မလားဆရာ"

"ဖြစ်ပါတယ်ကွာ ဒါမျိုးတွေ ကြုံလာတာ ငါအံတိုနေပြီ" ဟု သူ၏ ကွ

မ်းချိုး အထပ်ထပ် တက်နေသော သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံး လိုက်လေ၏

။

တုတ်ကြီးလည်း ကြိုးတုပ် ထားသော မညိုကို အတင်း ဆွဲထမ်း၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေရာ "ဟင် နင်ငါ့ကို ဘာလုပ်မလို့ လဲ လွတ်စမ်း ခုလွတ် လွတ်ဆို လွတ်နော်" ဟု စုန်းမက ပြောလေရာ ဆရာညဏ်က "ဟား ဟား မလွတ်နဲ့ ဟေ့ မလွတ်နဲ့ တုတ်ကြီး" ဟု ရယ်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်၍ အခြေနေ စောင့်ကြည့်နေသော ရွာသားများမှာ အိမ်ထဲမှ တုတ်ကြီး၏ "ငါ့မိန်းမကို ဝင်ပူးတဲ့ စုန်းမ မှတ်ပြီလားကွ" ဟု ကြွေးကြော်သံနှင့် အတူ မြေစိုက်အိမ်လေး တစ်ခုလုံး တဝန်းဝန်းဖြင့် သိမ့်သိမ့်ခါအောင် လှုပ်ရမ်း နေသည် ကို မြင်လေသော အခါ သူတို့အားကိုး ရသည့် ဆရာညဏ်သည် တကယ်ပင် အစွမ်းထက်လှ ပေစွဟု တွေးတောကာ အထင်ကြီးကြလျက် ရှိကြလေကုန် တော့သည် ။ များ မကြာမီ အိမ်လေးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကာ အခန်းထဲမှ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုသံနှင့် အတူ "နင်တို့ နောက်တစ်ခါ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိမယ်" ဟု စုန်းမက ပြောဆိုလေ၏။ ဆရာညဏ်က "တယ် ဒီစုန်းမ ခုထိ မထွက်သေးဘူး တုတ်ကြီးရေ အစွမ်းပြလိုက်ပါဦး" ဟု ပြောလိုက်ရာ စုန်းမလည်း မပူးရဲရှာတော့ပဲ ထွက်ပြေး လေတော့သည် ။

တစ်လခန့် ကြာသောအခါ

ဆရာဉာဏ် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် အဖန်ရည် သောက်နေခိုက် လူတစ်ယောက် လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဝင်လာသည် ကို တွေ့၍ ကြည့်လိုက်ရာ တုတ်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ။ မျက်တွင်း ဟောက်ပက် ဖြင့် ပိန်လို့ နေသည် မှာ တုတ်ကြီးမှ ဟုတ်ပါလေစွဟု မနည်းကြည့်ယူ ရလေသည်။ ။ "ဟ တုတ်ကြီး ကျသွား လှချည်လား နေမကောင်းဘူး လား ဟု မေးရာ"

"ကောင်းပါတယ် ဆရာ ဒါပေမဲ့ ဟိုစုန်းမပေါ့ နောက်ရက်တွေက စပြီး ညတိုင်း ကျုပ်မိန်းမကို ဝင်ပူး နေတာလေ၊ ကျုပ်လည်း ဆရာဉာဏ် ပေးထားတဲ့ နည်းအတိုင်း စုန်းမ ထွက်အောင် လုပ်တာပေါ့။" "ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ် နောက်ရက်တွေ ကျတော့ တစ်ခါ တစ်ခါနဲ့ မထွက် နှစ်ခါနဲ့ မထွက် လူလည်း အရိုးပဲ ရှိတော့တယ် ဆရာ။" "စုန်းမကလည်း ခုဆို အခေါ်ဝေါ်တွေတောင် ပြောင်းလို့ သူဝင်ပူးပြီဆို ခိုခို "ခိုခို" နဲ့ နေတာပဲဟု ပြန်ပြောပြ လေသတည်း။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ဆရာဉာဏ်၏ စုန်းထုတ်နည်းလည်း လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားနေ လေသတည်း။
